

Rybnik, 14 grudnia 2020 r.

Sygn. akt III Ka 454/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Paweł Stępień

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności oskarżyciela Jana Góreckiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu-Zdroju
po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2020r.

sprawy: **P. P. (1) /P./,**

syna B. i U.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 9 lipca 2020r. sygn. akt II K 604/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych powiększoną o należny podatek VAT w stawce 23% tj. o kwotę 135,24 zł (sto trzydzieści pięć złotych dwadzieścia cztery grosze), tj. łącznie przyznaje kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze),

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Paweł Stępień

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 454/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 9 lipca 2020 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 604/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na:</p> <p>a. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego polegającej na uznaniu, iż wyjaśnienia te jedynie w niewielkim stopniu zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, albowiem w ocenie Sądu zostały one złożone w celu zdyskredytowania zeznań małoletniej pokrzywdzonej oraz stanowiły linię obrony, a także pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, podczas gdy wyjaśnienia te zostały potwierdzone zeznaniami świadków przebywających</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

u oskarżonego w dniu zdarzenia,

b. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i przyjęciu, iż nie jest prawdopodobne, aby oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do winy, ponieważ się bał,

c. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań małoletniej pokrzywdzonej i przyznaniu im waloru wiarygodności, podczas gdy w toku postępowania przygotowawczego i sądowego małoletnia pokrzywdzona wielokrotnie zmieniała swoje zeznania, a prezentowane przez nią wersje wzajemnie się wykluczały,

d. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. W. i przyznaniu im waloru wiarygodności, podczas gdy świadek ten składał swoje zeznania jedynie na podstawie relacji przedstawionej jej przez małoletnią pokrzywdzoną, nie będąc obecną podczas zdarzenia stanowiącego podstawę zarzutu stawianego oskarżonemu,

e. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka N. T. i nie uwzględnieniu jej zeznań w zakresie, w jakim

	<p>wskazywała, iż osobiście dowiedziała się od K. P. będącej uczestniczką zdarzenia, iż wraz z małoletnią pokrzywdzoną zapomniały rzeczy u oskarżonego, a nie że zostały im one skradzione,</p> <p>f. dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków K. C., K. W. oraz D. B. (1) i uznaniu ich przez sąd jedynie częściowo za wiarygodne, albowiem w ocenie sądu świadkowie ci kierowali się chęcią pomocy oskarżonemu i sympatią do niego, zostali zawnioskowani przez oskarżonego, a prezentowane przez nich zeznania wykazywały zbieżność z relacją oskarżonego, podczas gdy nie ma podstaw aby dyskredytować świadków tylko dlatego, że są znajomymi oskarżonego i zostali przez niego zawnioskowani,</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wyświetlić trzeba, że zgodnie poglądami doktryny i jednolitym orzecznictwem sądowym obrazem przepisów postępowania może oznaczać naruszenie zasad procesowych, np.: trafnej represji (art. 2 § 1), prawdy (art. 2 § 2), obiektywizmu (art. 4),</p>		

domniemania niewinności i in dubio pro reo (art. 5), prawa do obrony (art. 6) lub swobodnej oceny dowodów (art. 7). Jednakże są to tylko naczelne dyrektywy procesowe, wskazujące na zasady, na jakich opiera się postępowanie karne. Mają one charakter ogólny i zapewnieniu ich realizacji służą inne przepisy, które je konkretyzują. Tym samym, co do zasady, nie można ograniczyć się do zarzucenia jedynie obrazu przepisu statuującego daną dyrektywę, lecz należy wskazać też konkretny przepis proceduralny, poprzez uchybienie któremu doszło do naruszenia określonej zasady, oraz fakt, że mogło to mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia (G., KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. (...)).

Odnosząc się jednak do przedstawionego zarzutu, stwierdzić trzeba, że jest on niezasadny.

Zgodnie z art. 7 KPK organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o

wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 KPK, wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 KPK) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 KPK), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 KPK), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 KPK).

Sąd I instancji w zupełności sprostał przedstawionym standardom. Prawidłowo, skrupulatnie i szczegółowo przeprowadził postępowanie dowodowe. Tak zgromadzony materiał dowody poddał wnikliwej ocenie, która wbrew zarzutom skarżącego, nie jest obarczona błędem.

Z kolei autor apelacji nie zdołał podważyć trafności przedstawionych przez sąd rejonowy ocen. Wskazać trzeba, iż na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie

wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Sąd ad quem w całości podziela oceny zaproponowane przez sąd rejonowy. Zasadnie za podstawę ustaleń faktycznych przyjęto wyjaśnienia oskarżonego P. P. (1) przyznającego się do winy, które ten złożył w dniu 6 czerwca 2017 roku, czyli dwa dni po zajęciu będącym przedmiotem rozpoznania w tej sprawie (k. 12 – 13). Analiza środka odwoławczego dowiodła, że sam skarżący nie wykazał, aby wyjaśnienia te nie mogły stanowić pełnowartościowego materiału dowodowego. Powyższa teza jest uzasadniona tym bardziej, kiedy zauważy się, że pierwsze wyjaśnienia oskarżonego w zupełności

korespondują nie tylko z zeznaniami małoletniej pokrzywdzonej (które, co do istoty sprawy, wbrew zarzutom, są konsekwentne), ale przede wszystkim znajdują potwierdzenie w zeznaniach I. F. (k.114 – 115) oraz w zeznaniach A. W.. Te okoliczności w całości przemilczał autor apelacji, a co uczyniło zarzut obrazy art. 7 k.p.k. niezasadnym i nakazało potraktować zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Tudzież oskarżony, jak pokazują dane o karalności, jako osoba z bogatą przeszłością kryminalną, posiadający szerokie doświadczenie w występowaniu przed organami dochodzenia, z całą pewnością bardzo dobrze zrozumiał treść ogłoszonego mu 6 czerwca 2017 roku zarzutu. Wiedział więc do czego się przyznaje i jako osoba z szerokim doświadczeniem, jakie będą konsekwencje złożonych wyjaśnień. Tylko w świetle tych faktów zmiana stanowiska oskarżonego na rozprawie w dniu 15 stycznia 2018 roku nie przekonała sądu odwoławczego. Zresztą sąd I instancji zweryfikował tę część wyjaśnień oskarżonego, w której ten podawał, że treść protokołu jego przesłuchania z

postępowania przygotowawczego została spreparowana przez Policję oraz, że był bity i bał się. Tylko w tych realiach całkowicie nieprzekonujące były próby wykazania przez oskarżonego, że chociaż wyjaśniał inaczej, to policjanci napisali w protokole nieprawdę. Także zeznania K. C., na które powołuje się skarżący, nie podważają trafności ocen sądu I instancji. Zeznanie tego świadka, z którego wynikało, iż oskarżony jest osobą, która „przyzna się dla świętego spokoju” nie przystaje do stanu faktycznego tej sprawy, skoro oskarżony w dążeniu do wykazania swej rzekomej niewinności pomówił nawet przesłuchujących go policjantów o pobicie. Niemniej faktu pobicia do przez funkcjonariuszy, jak należy wywodzić, nie zgłosił u prokuratora. Wracając jednak do oceny wyjaśnień oskarżonego, to znamienym jest, że apelujący nie wyjaśnił także zmienności wyjaśnień oskarżonego, który w toku postępowania sądowego zaprzeczył swojemu sprawstwu. Umknęło w zupełności skarżącemu, że świadek F. zeznawała, że kiedy weszła do mieszkania oskarżonego, to szukali plecaka z telefonem, także w łóżku. Oskarżony z kolei zaprzeczał, że

pokrzywdzona w ogóle miała jakiś plecak, co w okolicznościach tej sprawy świadczyło o jego zamiarze. Od początku bowiem wiedział, że W. W. miała plecak a w nim telefon, zaś przed sądem próbował wykazywać swoją nieświadomość w tej materii. Próbował przekonać, że plecak znalazł w łóżku, kiedy zaczął dzwonić telefon. Dopiero wtedy, jak wskazywał oskarżony, plecak miał się znaleźć w łóżku w małym pokoju. Jednakże, jak należy wywodzić, w tym samym łóżku plecaka szukała F., która była dla sądu świadkiem wyjątkowo wiarygodnym i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tego źródła dowodowego. Świadek zeznała też, odmiennie niż wyjaśnił oskarżony, że małaletnia pokrzywdzona, chociaż znajdowała się po użyciu alkoholu, to była w normalnym kontakcie werbalnym. Jakże doniosłe znaczenie miały zeznania A. W., na co zasadnie zwrócił uwagę sąd I instancji, w należyty sposób to eksponując, że od początku małaletnia pokrzywdzona wskazywała, że plecak zabrał oskarżony. Mało tego, początkowo P. zaprzeczył, że w ogóle miał ten plecak, a dopiero groźba wezwania Policji spowodowała, że plecak się odnalazł.

Charakterystyczne były zeznania A. W. (k.90), które w połączeniu z relacją I. F., czynią wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy

nieprzekonującymi.

Matka pokrzywdzonej podała, że „moje dziecko o telefonie raczej nie zapomina”(…) „telefon to jest dla niej świętość i ja nie wierzę, że ona by mogła tego telefonu zapomnieć”. Takiej treści zeznanie, w powiązaniu z prawidłowym ustaleniem, że świadek F. szukała plecaka z telefonem, także w łóżku, czyniło wręcz niemożliwym przyjęcie, że małaletnia pokrzywdzona opuściła mieszkanie oskarżonego bez plecaka z zawartością telefonu przez zapomnienie. Niemożliwe było w takim stanie rzeczy założenie, jako sprzeczne z zasadami logiki i prostego doświadczenia życiowego, że plecak małaletniej w nieznanach okolicznościach został przez kogoś schowany do łóżka, a świadek F. w jakiś sposób nie mogła go znaleźć. Prawidłowo ustalił więc sąd I instancji, że zaboru plecaka, wbrew woli pokrzywdzonej dokonał oskarżony, który przecież przyznał się do tego. Ustaleń tych nie mogły zmienić zeznania K. C., na które powoływał się skarżący, przesłuchanego po raz pierwszy ponad 2 lata po zajściu. Zeznania tego świadka są

wysoce niewiarygodne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, co trafnie wypunktował sąd I instancji. Skarżący pominął, że świadek całkowicie odmiennie przedstawił w jaki sposób pokrzywdzona z koleżanką znalazły się w przedmiotowym mieszkaniu. Odosobniona była wręcz relacja C., co do stanu trzeźwości i wyglądu W. W., jak też sposób zwrotu telefonu od pokrzywdzonej (zniesienie przez oskarżonego), czy też faktu, że W. spała, kiedy do mieszkania przyszła F.. Wreszcie nie wiadomo po co i w jakim celu pokrzywdzona miała schować plecak pod łóżko, skoro miała tam telefon, a później nie potrafiła wskazać, gdzie jest ten plecak. Nie potwierdziły się także rewelacje C. o tym, że pokrzywdzona miała opowiadać, iż sama schowała plecak pod łóżko, że nikt go jej nie zabrał. Przeprowadzona konfrontacja nie wykluczyła wiarygodności pokrzywdzonej, a wręcz przeciwnie. Zeznała ona dodatkowo, że kiedy domagała się w mieszkaniu od P. zwrotu plecaka ten odmówił jego wydania, że kiedy wyszła z ciotką z mieszkania, to sama wskazywała, że nie ma plecaka, że trzeba się wrócić (k. 396 – 397), co skłoniło F. do powrotu do mieszkania i rozpoczęcia poszukiwań. Tej treści

zeznania w swojej konsekwencji wykluczają nie tylko zmienne wyjaśnienia oskarżonego ale też spekulacje C., wedle których pokrzywdzona miała sama chować plecak pod łóżko.

Te okoliczności wskazywały na słuszność ocen w zakresie zeznań pokrzywdzonej. Sąd ad quem, nie dostrzegł, wbrew zarzutom, wielokrotnej zmiany wersji zdarzeń. W kwestii zasadniczej (zaboru plecaka przez oskarżonego i próby jego odzyskania), co podkreślał sąd rejonowy, świadek od początku do końca była konsekwentna.

Drugoplanowe znaczenie miały z kolei podnoszone przez autora apelacji rozbieżności, co do tego, kto niósł plecak do mieszkania. Ocena zeznań pokrzywdzonej w apelacji jest wyjątkowo spłycona, a sposób w jaki skarżąca odniosła się do zeznań W. W. złożonych podczas konfrontacji, nakazywał przyjęcie, że analiza zaprezentowana w apelacji była wybiórcza. Przez to nie mogła podważać prawidłowych wniosków sądu I instancji.

W. W., wbrew zarzutom apelacji, nie zmieniała swoich zeznań w zasadniczej kwestii, tj. zaboru plecaka z telefonem. Zeznania pokrzywdzonej wręcz

precyzyjnie zweryfikował sąd I instancji dając temu wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i nie należy tych ocen powtarzać w tym miejscu. W odniesieniu do zeznań N. T., K. W. i D. B. (2), to zdaniem sądu odwoławczego nie dawały one argumentów do założenia, jak to uczynił skarżący, że P. P. (1) nie dopuścił się zarzucanego mu czynu. Zapewne nie były takim materiałem zeznania siedzącego za niewinność D. B. (2) (k. 338 – 339), który jak wskazał, był bardzo mocno pijany (k.339v). Jakże niewiarygodne były zeznania tego świadka, który opisywał jak to się „ogarnia pijane dziewczyny”. Świadek B. podkreślił przy tym, że tego wieczoru wszyscy pili duże ilości alkoholu, również oskarżony. A. apelacji nie wskazał jednak, w którym miejscu zeznania tego mocno pijanego świadka miałyby świadczyć o tym, że oskarżony P. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, stąd polemika w tej części nie jest możliwa, a zeznania te nie były w stanie wywołać oczekiwanego przez skarżącego skutku. Identycznie należało odnieść się do lakonicznych i nieprzekonujących zeznań K. W.. Z kolei N. T. była świadkiem ze słyszenia, a o tym, że

zostanie wezwana do sądu dowiedziała się od samego oskarżonego. Zeznania świadka T. w ogóle nie podważają ustaleń sądu I instancji, albowiem jak to zostało omówione wcześniej na podstawie jednoznacznych dowodów, nie możliwe było ustalenie, że pokrzywdzona zapomniała plecaka, jak sugerowała świadek T.. Po opuszczeniu mieszkania W. W. zwróciła ciotce uwagę, że w mieszkaniu został jej plecak, który zabrał jej oskarżony, przez co rozpoczęły się nieskuteczne poszukiwania. Zeznawał o tym bezpośredni świadek F. i sama pokrzywdzona. To wszystko pozwalało na ustalenie, jak to zostało uczynione, że poszukiwania plecaka nie przyniosły rezultatu, gdyż schował go oskarżony, właśnie w celu jego zaboru.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd, kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich

<p>przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu zostało poprzedzone szeroko zakrojonym postępowaniem dowodowym. Sąd rozważył wszystkie dowody, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Z kolei, jak wykazano, apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami, stąd wniosek musiał zostać oceniony za niezasadny.</p>			
Lp.	Zarzut		
2.	<p>Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka małoletniej K. P., podczas gdy towarzyszyła ona małoletniej pokrzywdzonej w dniu zdarzenia i posiada wiedzę o jego przebiegu, a jej zeznania mogłyby znacząco wpłynąć na wynik niniejszego postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd przeprowadził niezbędne czynności zmierzające do tego, aby świadka P. przesłuchać, lecz okazało się to obiektywnie niemożliwe. Świadcowi nie można było doręczyć wezwania, gdyż na stałe opuściła Polskę i zamieszkała na terenie innego kraju. Miejsce pobytu świadka pozostaje nieznanne. Niezrozumiale jest stawianie zarzutu obrazy art. 6 k.p.k. Skarżący nawet nie starał się wykazać, na czym miałyby polegać naruszenie wskazanego ostatnio przepisu. Oskarżony miałby prawo zadawać temu świadcowi pytania, gdyby możliwe było jego przesłuchanie, lecz autor apelacji, jak zaznaczono, nie wskazał sądowi jakie dodatkowe czynności możliwe były do podjęcia w tej sprawie, aby świadcowi doręczyć wezwanie.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na powyższe wnioski należało ocenić jako niezasadny. Obrońca ograniczył się do postawienia zarzutu. Nie wskazał jednak jakie to czynności miał obowiązek przedsięwziąć sąd, aby doręczyć wezwanie temu świadkowi, celem jego przesłuchania, a skoro tak to przedstawiona ocena zarzutu jawiła się jako oczywista.		

Lp.	Zarzut	
3.	W konsekwencji naruszeń w/w przepisów postępowania - dopuszczenie się przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Błąd ustaleń zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami.		

<p>Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na wstępnie wskazać trzeba skarżącemu, że błąd w ustaleniach faktycznych ma charakter pierwotny a nie pochodny od obrazy przepisów postępowania (wyr. SA w Warszawie z 24.9.2018 r., AKa 109/13, niepubl.).</p> <p>Podstawę odwoławczą powinien stanowić zarzut dotyczący uchybienia pierwotnego, a nie wtórego, który stanowi pochodną tego pierwszego, stąd też błędne jest powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich stanowi konsekwencje drugiego lub gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. W razie oparcia odwołania na zarzutach tzw. mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej (por. wyr. SA w Krakowie z 11.2.1999 r., II Aka 18/99, KZS 1999, Nr 3, poz. 25).</p> <p>Skoro zarzuty dotyczące uchybień pierwotnych okazały się chybione, to niezasadny musiał okazać się</p>		

wadliwie sformułowany zarzut błędu
w ustaleniach faktycznych.

Lp.	Zarzut	
4.	<p>a. błędne zastosowanie § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), podczas gdy z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. wydanego w sprawie o sygn. SK 66/19 zastosowanie winien znaleźć przepis § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800),</p> <p>b. błędne obliczenie podwyższenia stawki minimalnej o 20 % za jeden dodatkowy dzień rozprawy, która zgodnie z przepisem § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), względnie z przepisem § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18) ulega podwyższeniu o 20 % za każdy następny dzień rozprawy i w niniejszej sprawie winna zostać podwyższona o 20 % za dwa dodatkowe dni rozprawy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Nie jest zasadny zarzut błędnego zastosowanie § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18). Zgodnie z § 1 tego aktu prawnego rozporządzenie określa szczegółowe zasady ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Skoro skarżącą była obrońcą z urzędu, a udzielona pomoc prawna nie została opłacona, to na podstawie tego aktu prawnego przysługiwało jej wynagrodzenie. Niezasadne było powołanie się przy tym na wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie SK 66/19. Dostrzec bowiem należało, że przedmiotem rozpoznania Trybunału było zbadanie zgodności: § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801), <u>"w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 2 listopada 2016 r., w zakresie, w jakim przepis ten przewidywał w sprawach cywilnych,</u> w których ustalono wartość przedmiotu sprawy, stawkę minimalną należną pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu w wysokości obniżonej o połowę opłaty maksymalnej, a jej podwyższenie do wysokości opłaty</p>	

maksymalnej uzależnione było od uwzględnienia przez Sąd orzekający czynników wymienionych w § 4 ust. 2 rozporządzenia, zaś w przypadku reprezentowania strony przez pełnomocnika z wyboru, zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [Dz. U. poz. 1800, ze zm.] (...).

Oczywistym jest, że sąd stosował Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), którego aktu prawnego nie dotyczył powołany wyrok TK, a który nadal obowiązuje i podlega stosowaniu.

Zasadny okazał się kolejny zarzut dotyczący przyznanego wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu. Faktycznie obrońca wziął udział w dwóch dodatkowych terminach rozpraw, tj. 30 stycznia 2020 roku i 9 lipca 2020 roku, a przez to za każdy z tych dodatkowych terminów należało się wynagrodzenie stanowiące 20 % stawki podstawowej (zgodnie z § 20 powołanego jako ostatnie rozporządzenia). W tym stanie rzeczy stawkę podstawową 420 złotych należało powiększyć o 168 złotych, co stanowiło sumę 588 złotych. Nadto należało przyznać podatek VAT należy w stawce 23%, co stanowi kwotę 135,24 złotych. Łącznie należało na rzecz obrońcy przyznać kwotę 723,24 złotych.

Wniosek

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak wskazano w punkcie I wyroku orzeczono na rzecz obrońcy prawidłowe wynagrodzenie w miejsce wynagrodzenia przyznanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku. Z uwagi na prawidłowe, co do istoty, zastosowanie przez sąd I instancji Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), dalej idący zarzut należało ocenić jako niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 9 lipca 2020 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 604/17 w pkt 1.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Skoro wszystkie zarzuty dotyczące tej części wyroku okazały się niezasadne, a brak było okoliczności	

podlegających uwzględnieniu z urzędu, to wyrok należało utrzymać w mocy – pkt II wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 9 lipca 2020 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 604/17 w pkt 2.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd I instancji błędnie wyliczył wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu, co zostało wykazane powyżej, dlatego uwzględniając podniesiony zarzut, należało dokonać weryfikacji rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 zaskarżonego wyroku – pkt I wyroku.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3

października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), za sporządzenie apelacji i udział w rozprawie odwoławczej przyznano na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie w stawce podstawowej powiększone o 23 % podatku VAT należnego.

Oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, biorąc pod uwagę jego sytuację rodzinną i materialną.

PODPIS

Rybnik, 28 grudnia 2020 roku:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem obrońcy oskarżonego.